

Tereza Novotná: Vliv genderu na projevení smutku. Praha: FHS UK, 62 s.

Práce Terezy Novotné se zabývá problémem vlivu genderových rolí na projevení smutku (v české společnosti). Téma je zajímavé a poměrně novátorsky zpracované, a zahrnuje různé úrovně práce s emocemi v rámci sociálních věd: psychologickou (zejména jedna se o sociální psychologii), sociologickou a antropologickou. Autorka umí pracovat v multiparadigmatickém prostředí a plynule se pohybuje mezi různými oblastmi sociálněvědního uvažování.

Teoretická část práce je dobře zpracovaná. Autorka uvádí současné koncepty a přístupy, jak z oboru sociální psychologie, sociologie, tak i z oboru gender studies. Pracuje s cizojazyčnou literaturou, což je na poměry bakalářských prací poměrně neobvyklé. Velmi oceňuji autorčinou snahu uvést svůj výzkum a poznatky do širšího mezinárodního kontextu a diskusi o genderových aspektech definování a práce s emocemi v západních společnostech.

Empirická část představující výzkum, který autorka provedla, je také správně provedená. Nicméně zde chybí několik základních metodologických prvků. Jedná se především o popis vzorku. Bohužel se z práce dozvídáme pouze o genderové identitě účastníků a účastnic výzkumu. Navíc, autorka nepracuje se žádnou nebinární genderovou kategorií. Nereflektuje možnost výzkum rozšířit o osoby neidentifikující si v rámci bipolárního rozlišení muž-žena. Nebinarita by jako proměnná vnesla do zkoumaného tématu novou dimenzi.

Práce by měla také obsahovat zevrubnější popis zkoumané skupiny, s ohledem na sociodemografické charakteristiky, jako je věk, vzdělání či místo bydliště. Problematické je to, že je 8 z 10 účastníků a účastnic výzkumu autorce známí (již před výzkumem). Takto dobře sepsaná práce a realizovaný výzkum by si zasloužily profesionálnější konstrukci vzorku. Předpoklad, že se cizí lidé nebudou chtít bavit o emocích je pouze autorčin předpoklad, který by bylo na místě ověřit v rámci vzorku, jehož zástupci nesdílí s autorkou emoční nebo příbuzenskou vazbu.

V analytické části autorka pracuje dobře s daty. Během analyzování správně odhaluje dvě úrovně práce s emocemi – projev a prožívání (třeba citace na stránce 40, kde účastník deklaruje, že emoce v podstatě neprožívá a nepotřebuje). Analytická část práce je velmi zajímavá, hlavně díky množství dat, které autorka uvádí a interpretuje.

Práce má rozhodně příliš krátký závěr (polovinu stránky). To je škoda, jelikož rozsah závěru kvalitu práce sráží, na místě by bylo, zahrnout do závěru veškeré badatelské poznatky a poznámky.

Bakalářskou práci nicméně považuji za kvalitně zpracovanou a vystavěnou na základě dobře a zrale provedeného výzkumu. Doporučuji ji k obhajobě a navrhuji hodnocení výborně.

Praha, 3.6.2021

Ludmila Maria Wladyniak, M.A., Ph.D.